



**NOWOSIELSKI I PARTNERZY**  
**ADWOKACI I RADCY PRAWNI**

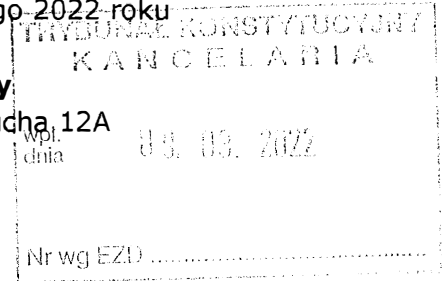
ul. Targ Drzewny 3/7, 80-886 Gdańsk, tel. [58] 346 27 56, www.ng.gda.pl, office@ng.gda.pl

**NNR/H**

Gdańsk, dnia 10 lutego 2022 roku

**Trybunał Konstytucyjny**

aleja Jana Chrystiana Szucha, 12A  
00-918 Warszawa



**Skarżący: P K**

**reprezentowany przez pełnomocnika:**  
adwokata Romana Nowosielskiego

adres do doręczeń:

Kancelaria Nowosielski i Partnerzy  
– Adwokaci i Radcy Prawni  
ul. Targ Drzewny 3/7  
80-886 Gdańsk

Adres e-mail: r.nowosielski@ng.gda.pl  
Numer telefonu 602-325-953

**Uczestnik postępowania: Ad. 1**  
**Sąd Apelacyjny w G**

**Ad. 2**  
**Prokurator Generalny**  
Prokuratura Krajowa  
ulica Postępu 3  
02-676 Warszawa

**SKARGA KONSTYTUCYJNA OD POSTANOWIEŃ SĄDU APELACYJNEGO W**  
**G** , **Z** **LUTEGO 2022 ROKU SYGN. AKT**  
**(DORĘCZONEGO PEŁNOMOCNIKOWI SKARŻĄCEGO W DNIU 8**  
**LUTEGO 2022 ROKU) ODDALAJĄCEGO WNIOSEK O WZNOWIENIE**  
**POSTĘPOWANIA ZAKOŃCZONEGO PRAWOMOCNYM WYROKIEM SĄDU**  
**REJONOWEGO W K** **Z** **LISTOPADA 2017 ROKU W SPRAWIE O**  
**SYGN.AKT** , **ZMIENIONEGO WYROKIEM SĄDU OKRĘGOWEGO W**  
**G** **Z** **MARCA 2018 ROKU W SPRAWIE O SYGN.AKT**  
**ORAZ NIEUWZGLĘDNIĄJĄCEGO WNIOSKU OBROŃCY O WSTRZYMANIE**  
**WYKONANIA PRAWOMOCNEGO WYROKU SĄDU REJONOWEGO W K** **Z**  
**LISTOPADA 2017 ROKU W SPRAWIE O SYGN.AKT**

adw. Roman Nowosielski, r. pr. Monika Tarnowska, adv. Michał Sowiński, adv. Maciej Śledź, adv. Krzysztof Szocik

konto: ING Bank Śląski: 54 1050 1764 1000 0022 6350 2813, NIP: 588-002-15-91



## UZASADNIENIE

Skarżący dnia      października 2021 roku złożył do Sądu Okręgowego w G      (kolejno przekazany do Sądu Apelacyjnego w G      – dalej jako: „Sąd”, jako Sądu właściwego do rozpoznania ww. wniosku) wniosek o wznowienie postępowania, które zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G      z      marca 2018 roku sygn. akt      oraz Sądu Rejonowego w K      z      listopada 2017 roku uzasadniając powyższe faktem pozbawienia go możliwości obrony w ww. postępowaniach tj. naruszeniem **art. 6 k.p.k.** z uwagi na popełnienie przestępstwa przez B      S      , podającego się za profesjonalnego pełnomocnika, który zapewnił skarżącego, iż będzie przez niego reprezentowany ww. sprawach, podczas gdy nie wykonał żadnych czynności, w związku z czym dokonał czynu zabronionego względem niego ściganego z czynu 286 Kodeks karnego z dnia z dnia 6 czerwca 1997 roku (Dz.U. Nr 88, poz. 553, dalej jako: „k.k.”).

Pismem z dnia      stycznia 2022 roku skarżący złożył kolejny wniosek do Sądu wnosząc o wstrzymanie ww. orzeczeń, uzasadniając to faktem wszczęcia przez Prokuraturę Rejonową w K      (postanowienie z      grudnia 2021 roku – treść w załączeniu wraz z korespondencją przesyłaną do Prokuratury) postępowania względem B      S      który dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa względem niego. Przedłożony przez skarżącego materiał dowodowy niewątpliwie wysoce uprawdopodobnił popełnienie przestępstwa przez podejrzanego – podszywającego się za profesjonalnego pełnomocnika, wskutek czego skarżący został pozbawiony prawa do obrony.

Skarżący podkreślił, że **w przypadku niewstrzymania wykonania kary zachodzi niebezpieczeństwo jej odbycia przez skazanego mimo późniejszego uchylenia prawomocnych wyroków karnych skazujących.**

Instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, z uwagi na swoją wyjątkowość, służy, **aby nie dopuścić do nieodwracalnych skutków prawnych mimo przesłanek do wznowienia postępowania, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie.**

Wniosek ten był dodatkowo uzasadniony faktem, że w stosunku do skarżącego została zastosowana przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności przez Sąd Okręgowy w E      w sprawie o sygn. akt     , w której to Sąd udzielił jej z uwagi na stan jego zdrowia – dzięki leczeniu, uległo znacznej poprawie (informuje na bieżąco o podejmowanym leczeniu).

Wspomniany wyrok obejmował zastosowanie przerwy w odbyciu kary m.in. w wyroku Sądu Rejonowego w K      z      listopada 2017 roku, sygn. akt      (objęty przedmiotowym wnioskiem).

W odniesieniu do powyżej przedstawionego stanu faktycznego, nie można zgodzić się z wydanymi przez Sąd postanowieniami, a przede wszystkim odebraniem skarżącemu przysługujących mu konstytucyjnych praw, to jest możliwości odwołania się od ww. postanowień.

Przechodząc do uzasadnienia poszczególnych zarzutów podnieść należy co następuje.

### **I. NARUSZENIE ART. 547 § 1 k.p.k.**

Zgodnie z przepisami Konstytucji, każdy obywatel ma prawo do odwołania się od orzeczeń sądów na każdym etapie postępowania, co oznacza, że od każdego postanowienia, wyroku służy środek odwoławczy (zasada dwuinstancyjności postępowania).

Zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji) **wymaga zapewnienia przez ustawodawcę**: 1) dostępu do drugiej instancji (przyznanie stronom środków zaskarżenia); 2) powierzenia rozpoznania sprawy drugiej instancji sądowi wyższego szczebla. (*vide: wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 listopada 2017 r. IV KS 5/17*)

Artykuł 78 Konstytucji RP, kreując gwarancję procesową, wzmacnia sądową ochronę materialnych gwarancji konstytucyjnych przez zwiększenie prawdopodobieństwa ich prawidłowej realizacji w postępowaniach przed organami państwa. Sprzyja on także realizacji prawa do sądu przez to, że nakłada na ustawodawcę obowiązek powołania do życia unormowań, które umożliwiają wyeliminowanie uchybień popełnionych przez sąd I instancji. Przyczynia się w ten sposób do podwyższenia standardu rzetelności postępowań przed organami państwa. (*vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2021 roku, sygn. akt I NSNc 78/20*)

W przedmiotowej sprawie Sąd powołał się na treść, art. 547 § 1 k.p.k., to jest:

*"Na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie, chyba że orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy."*

Przytoczony przepis uniemożliwił wniesienia zażalenia od wydanych postanowień, czym naruszono:

- 1) zasadę poprawnej (prawidłowej) legislacji (art. 2 Konstytucji);
- 2) prawa do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, prawo do sądu, zasady równości wobec prawa i proporcjonalności (art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji);
- 3) zakaz zamykania drogi sądowej, prawo do sądu oraz zasadę równości wobec prawa (art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19 Konstytucji);
- 4) gwarancję co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego i zasadę równości wobec prawa (art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji).

Niewątpliwie, zgodnie z powołanymi powyżej przepisami, każdy obywatel winien mieć gwarancję dwuinstancyjnego postępowania sądowego, zapewniającego wniesienia środka odwoławczego, w tym także szczególnych środków odwoławczych od orzeczeń wydanych w I instancji.

W odniesieniu do przedmiotowej sprawy, organem I instancji był Sąd Administracyjny, w związku z czym skarżącemu powinno przysługiwać prawo do wniesienia zażaleń od postanowień z dnia lutego 2022 roku ww. Sądu (sygn. akt \_\_\_\_\_), do organu II instancji, którym jest Sąd Najwyższego.

W tym miejscu, warto przytoczyć stanowisko, które zajął Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej jako: "RPO") w piśmie z 22 grudnia 2010 roku skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie I SK 23/10, wnosząc o stwierdzenie, że art. 547 § 1 k.p.k. w zakresie, w jakim pozbawia stronę prawa do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego oddalające wniosek o wznowienie postępowania, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 32 ust.1 Konstytucji. RPO odwołał się do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Podkreślił, że zasada instancyjności konstytuująca prawo do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji **nie jest zasadą absolutną i może podlegać ograniczeniom ustawowym**. Nie oznacza to jednak, że ustawodawca ma pełną i niczym nieskrępowaną swobodę ustalania katalogu takich wyjątków. Odstępstwo od reguły wyznaczonej treścią normatywną art. 78 Konstytucji powinno być podyktowane szczególnymi okolicznościami, które usprawiedliwiałyby pozbawienie strony postępowania środka odwoławczego. Mając to na uwadze, zgodził się ze skarżącą, że takich szczególnych okoliczności, które usprawiedliwiałyby ograniczenia konstytucyjnych praw, nie sposób wykazać w wypadku, **gdy strona nie ma możliwości odwołania się od merytorycznego orzeczenia sądu apelacyjnego**. RPO przyjął przy tym - nie uzasadniając takiego stanowiska - **że sąd apelacyjny orzeka w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania jako sąd pierwszej instancji**. Ponadto postanowienie sądu apelacyjnego wydane na podstawie art. 547 § 1k.p.k. nie dotyczy kwestii wпадkowych, a jest **orzeczeniem "w sprawie"**. **Dlatego powinno być zaskarżalne dewolutywnie**. Zdaniem RPO, rozwiązanie przyjęte w art. 547 § 1 k.p.k. narusza także konstytucyjną zasadę równości określoną w art. 31 ust. 1 Konstytucji, albowiem właściwość sądu, jako jedyna przesłanka, która determinuje ograniczenie prawa stron do równego traktowania przez ustawodawcę w zakresie prawa do zaskarżenia orzeczeń sądu pierwszej instancji, nie spełnia kryteriów uzasadniających takie ograniczenie. (vide: Wyrok TK z 11.06.2013 r., SK 23/10, OTK-A 2013, nr 5, poz. 57.

„Rzecznik przyłączył się do postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie ze skargi konstytucyjnej obywatela (sygn. akt SK 43/20), którego prawa naruszył zaskarżony przepis. RPO wniósł o stwierdzenie, że art. 547 § 1 Kodeksu postępowania karnego - w zakresie w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wniosek o wznowienie postępowania lub pozostawiającego go bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy - jest niezgodny z art. 2; art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3; art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3; art. 176 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji. W ocenie Rzecznika pozbawienie prawa do wznowienia postępowania - jednej z dróg ubiegania się o sprawiedliwe rozstrzygnięcie sądowe - niewątpliwie jest ograniczeniem prawa do sądu. Zaskarżony przepis narusza też zasady poprawnej legislacji, gdyż ograniczonemu kręgowi podmiotów gwarantuje on ochronę praw i wolności przewidzianych w Konstytucji, zaś innych takiej możliwości pozbawia. Narusza także konstytucyjne prawo do sądu i sprawiedliwego osądzenia sprawy, jak również prawo zaskarżenia orzeczeń i decyzji. Wyłączając możliwość wniesienia środka odwoławczego, nie daje gwarancji sprawiedliwego, a przy tym prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Prowadzi to do tego, że wydane orzeczenie jest ostateczne, wyłączone spod kontroli merytorycznej. Ponadto przepis ten w nieuzasadniony sposób różnicuje położenie prawne podmiotów w zależności od tego, przed jakim sądem stają. Ustawodawca z jednej strony widzi konieczność kontroli odwoławczej takiego rozstrzygnięcia. Z drugiej zaś strony, w sytuacji wydania go przez sąd apelacyjny lub SN, te same przesłanki, które przemawiały za kontrolą odwoławczą, już nie znajdują zastosowania.

Wprawdzie wniosek o wznowienie postępowania karnego nie jest ograniczony żadnym terminem i w tej samej sprawie nie jest wykluczone wielokrotne jego składanie, jednakże strona musi wówczas powołać się na nowe dodatkowe okoliczności lub jeszcze inne podstawy wznowienia, niż ujęte w pierwotnym wniosku. Dlatego postanowienie sądu apelacyjnego o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania ma daleko idące konsekwencje dla strony i powinno być poddane **kontroli merytorycznej przez sąd wyższej instancji - w tym przypadku przez SN, a co najmniej przez inny skład sądu apelacyjnego.** „(vide: <https://bip.brpo.gov.pl/pl/content/rpo-obywatel-powinien-moc-sie-zazalic-gdy-sad-apelacyjny-najwyzszy-odmawia-wznowienia-sprawy-karnej>)

Sąd Apelacyjny oparł swoje stanowisko twierdząc, iż wznowienie postępowania sądowego możliwe jest w przypadku przedłożenia prawomocnego wyroku skazującego, które miało wpływ na wydane postanowienia, a wniosek skarżącego należało uznać za przedwczesny.

Po pierwsze, należy wskazać, że wprawdzie postępowanie odnoszące się do popełnienia przestępstwa przez B S zostało wszczęte dopiero w grudniu 2021 roku, jednakże zgromadzony materiał dowodowy oraz sam fakt wszczęcia postępowania przez Prokuraturę Rejonową w K (jak również w W ) przeciwko podejrzanemu uprawdopodobnia fakt, iż postępowanie to zakończy się skazaniem podejrzanego.

W związku z faktem wszczęcia śledztwa, nic nie stoi na przeszkodzie, by Sąd uwzględnił wniosek skarżącego i wznowił postępowanie, a tym samym zawiesił wykonanie kar orzeczonych wyrokami wskazanymi we wniosku.

Na marginesie, podejrzany działał na terenie całego kraju, stąd też przypuszczać można, że również inne Prokuratury także wszczęły przeciwko podejrzanemu śledztwa.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że z informacji pozyskanych przez skarżącego, podejrzany został zatrzymany i umieszczony w areszcie śledczym, ponieważ ukrywał się przed organami ścigania, dlatego też zasadnym było zastosowanie względem niego środków o charakterze wolnościowych w postaci tymczasowego aresztowania.

Po drugie, jak zostało wskazane powyżej wniosek odnoszący się do wstrzymania wykonania kar zasądzonych orzeczeniami obejmującymi wniosek skarżącego był obszernie uzasadniony i winien być uwzględniony przez Sąd.

Wniosek ten był dodatkowo uzasadniony faktem, że w stosunku do skarżącego została zastosowana przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności przez Sąd Okręgowy w E w sprawie o sygn. akt , w której to Sąd udzielił jej z uwagi na stan jego zdrowia. Niewątpliwie było to zasadne z uwagi na potrzebę wykonania rozległej oraz jakże skomplikowanej operacji kolana.

Wspomniany wyrok obejmował zastosowanie przerwy w odbyciu kary m.in. w wyroku Sądu Rejonowego w K z listopada 2017 roku, sygn. akt , który to został objęty przedmiotowym wnioskiem.

Nie można pominąć faktu, że Sąd Okręgowy w S , w sprawie o sygnaturze akt , który miał orzec karę łączną względem skarżącego, w związku ze wszczętym postępowaniem karnym względem B S

odroczył procedowanie, przyznając rację skarżącemu, iż złożony przez niego wniosek odnoszący się do wznowienia postępowania jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 2 oraz art. 31 ust.3 Konstytucji:

Art. 2

*„Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.”*

Art. 31 ust. 3

*„Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. **Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.**”*

Art. 31 ust. 3 Konstytucji RP jest wreszcie adresowany do sądów. Sądy w oczywisty sposób są adresatami postanowień konstytucyjnych, mówiących o konstytucyjnych prawach i wolnościach jednostek oraz o dopuszczalności ich ograniczania (zob. A. Redelbach, *Sądy*, s. 9 i n.; P. Tuleja, *Stosowanie Konstytucji*, 2003, s. 282 i n.) i orzekając w sprawach indywidualnych muszą mieć stale baczenie na to, by ani same nie dokonywać, ani też nie dozwalać na taką ingerencję w konstytucyjne prawa i wolności jednostek, która nie spełniałaby wymogów przewidzianych w art. 31 ust. 3. Sądy powinny zatem przestrzegać wymogów z komentowanego przepisu zarówno wówczas gdy wykonują ustawową kompetencję do samodzielnego ingerowania w określone stosunki prawne związane z prawami i wolnościami jednostek (np. gdy sądy wydają orzeczenia ingerujące w stosunki rodzinne, gdy podejmują orzeczenia o tymczasowym aresztowaniu, gdy decydują o odszkodowaniu za wyłączone nieruchomości itp.), jak też gdy są ustawowo powołane do orzekania o legalności ograniczeń praw i wolności jednostek ustanowionych przez inne władze (np. przez organy administracji lub przez inne organy władzy wykonawczej). (vide: red. Safjan/Bosek 2016, wyd. 1/Bosek/Szydło, *Komentarz, Legalis 2022*).

Wprawdzie, z przepisu art. 545 k.p.k. wynika, że wyrok, na którego treść powołuje się osoba składająca wniosek o wznowienie postępowania winien być prawomocny, jednakże w niniejszej sprawie doszłoby do złamania szeregu przepisów, które zostały zacytowane w niniejszym piśmie. W związku z czym w odniesieniu do art. 31 ust 3. Prawne ograniczenia wynikające z poszczególnych ustaw **nie powinny naruszać istoty wolności i prawa – co niewątpliwie wystąpiło w przedmiotowej sprawie.**

Konstytucja zapewnia dostęp do niezawisłych sądów, które winny stać na straży praworządności. Oczywistym jest, że sądy te orzekają na podstawie obowiązujących przepisów prawa, jednakże w niniejszej sprawie powołany przez sąd przepis, łamie szereg konstytucyjnych praw, a zwłaszcza możliwość odwołania się od wydanego przez sąd orzeczenia.

Niewątpliwie sądem wyższej instancji dla Sądu Apelacyjnego jest Sąd Najwyższy, bądź też ten sam Sąd, ale w innym, powiększonym składzie. Dlatego też niezrozumiałym jest, dlaczego prawo to zostało odebrane.

Z uwagi na zawilość i dość skomplikowany stan faktyczny przedmiotowej sprawy, koniecznym było przedstawienie przez skarżącego stanowiska w sprawie i wyrażenia dezaprobaty z wydanym przez Sąd orzeczeniem.

Wprawdzie instytucja wznowienia postępowania nie jest ograniczona w żaden sposób terminem do jego wniesienia, jednakże niewstrzymanie wykonania orzeczonej kary spowoduje nieodwracalne skutki, o czym zostanie opisane szczegółowo w dalszej części.

## **II. NARUSZENIE ART. 6 K.P.K.**

Zgodnie z art. 6 k.p.k.:

*„Oskarżonemu przysługuje prawo do obrony, w tym prawo do korzystania z pomocy obrońcy, o czym należy go pouczyć.”*

Jak zostało to opisane powyżej, skarżący był przekonany, iż w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w K w sprawie oraz przed Sądem Okręgowym w G w sprawie jest reprezentowany przez profesjonalistę, podczas gdy osoba ta nie posiadała tytułu adwokata czy też radcy prawnego, w związku z czym nie była uprawniona by stawić się na wyznaczonych terminach rozpraw, a tym samym nie mógł reprezentować skarżącego, co oznacza, że skarżący działał samodzielnie bez pomocy obrońcy, profesjonalisty, którego opłacił i któremu zaufał.

W konsekwencji bezprawnego zachowania, skarżący nie wiedział o wydanym orzeczeniu przez Sąd Okręgowy, przez co zostało mu odebrane prawo do obrony swoich praw. Nie miał możliwości przedstawienia swojego stanowiska organowi II instancji.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2020 roku w sprawie V KK 669/19 wskazał, że: „Sąd powinien mieć w polu widzenia okoliczność, że **uchybień w pracy adwokata nie powinny powodować ujemnych skutków dla jego klienta.** Zaniedbanie albo niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez obrońcę nie może szkodzić oskarżonemu wówczas, gdy ten - jako właściwa strona w procesie - żadnej winy w niedopełnieniu obowiązków przez obrońcę nie ponosi.” Kolejno, Sąd Apelacyjny w Krakowie, w postanowieniu z dnia 3 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II AKz 139/19 podkreślił, że: **„Brak wiedzy skazanego na temat rozprawy lub posiedzenia i zapadłego względem niego orzeczenia - na które powołuje się skarżący - może stanowić przyczynę wznowienia postępowania w oparciu o art. 540b k.p.k. jedynie w sytuacji, gdy wynika to z okoliczności niezależnych od skazanego.”**

Skarżący zaufał osobie, która zapewniała go, iż zajmie się jego sprawą, będzie w sposób właściwy reprezentowany. Na obecnym etapie, w związku z wydanym postanowieniem przez Sąd, nie dość, że skarżący był pozbawiony (nie z własnej winy) obrony, a zwłaszcza obecnie ponosi tego konsekwencje.

*Przepis art. 6 k.p.k. statuuje jedną z podstawowych gwarancji procesowych oskarżonego, jaką jest prawo do obrony w sensie materialnym, rozumiane jako prawo przeciwstawiania się tezie oskarżenia, jak i prawo do obrony w sensie formalnym, rozumiane jako prawo do korzystania z pomocy obrońcy. Szczególną wagę wspomnianego przepisu obrazuje fakt, iż*



przenosi on na grunt Kodeksu postępowania karnego unormowanie zawarte w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, jak też w art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. (vide: Wyrok SN z 1.09.2020 r., V KK 241/19, LEX nr 3126975).

**Artykuł 42 ust. 1 Konstytucji RP a zasada trójpodziału władzy.** Reguły *nullum crimen, nulla poena sine lege* stanowią przejaw zasady trójpodziału władzy, wynikającej z art. 10 Konstytucji RP. Ze względu na potrzebę ścisłego rozdzielenia władzy ustawodawczej od władzy sądowniczej art. 42 ust. 1 Konstytucji RP wyraźnie wskazuje, że to ustawodawca ma wyłączną kompetencję do określania w drodze ustawy, jakie czyny zabronione podlegają karze, rolą władzy sądowniczej jest zaś jedynie wydawanie w oparciu o tak określoną ustawową podstawę indywidualno-konkretnych rozstrzygnięć [zob. R. Dębski, *Zasada nullum crimen sine lege*, s. 112; A. Zoll, w: A. Zoll (red.), *Kodeks karny*, t. 1, s. 58; tenże, w: T. Bojarski (red.), *System*, t. 2, s. 255]. Jednocześnie służą one określeniu wyraźnych granic dla karnoprawnej ingerencji państwa w sferę par lub wolności człowieka [zob. A. Zoll, w: T. Bojarski (red.), *System*, t. 2, s. 253]. (vide: **Art. 42 Konstytucja RP red. Safjan/Bosek 2016**, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, Legalis 2022)

**Gwarancyjny charakter art. 42 ust. 1 Konstytucji RP.** Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że "art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji ujęty został w podrozdziale rozdziału II, który dotyczy wolności i praw osobistych. Pozostaje więc w ścisłym związku funkcjonalnym z konstytucyjnymi gwarancjami w zakresie ochrony wolności indywidualnej człowieka (art. 31 ust. 1), jego nietykalności osobistej i wolności osobistej (art. 41 ust. 1 zdanie pierwsze), a także innych praw i wolności podmiotowych (jak choćby prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wynikającego z art. 47). **Zasada nullum crimen, nulla poena sine lege stanowi zatem jeden z elementów systemu gwarancji konstytucyjnych, które mają zapewnić ochronę wolności człowieka przed nieuprawnioną ingerencją organów władzy publicznej**" (wyr. TK z 9.6.2015 r., SK 47/13, OTK-A 2015, Nr 6, poz. 81. Na temat wątpliwości interpretacyjnych związanych z umiejscowieniem art. 42 ust. 1 w Konstytucji RP – zob. M. Sławiński, *Konstytucyjne uwarunkowania*, s. 37–38). Art. 42 ust. 1 Konstytucji RP ma tym samym charakter gwarancyjny, zaś o takim charakterze tego przepisu – poza względami historycznymi, aksjologicznymi, systemowymi i funkcjonalnymi – może świadczyć również jego stanowcze sformułowanie, w szczególności zwrot "ten tylko", oraz brak odesłania do uregulowania granic tego prawa w ustawach zwykłych (zob. L. Kubicki, *Nowa kodyfikacja karna*, s. 25; M. Grzybowski, *Konstytucyjne ujęcie*, s. 131). (vide: **Art. 42 Konstytucja RP red. Safjan/Bosek 2016**, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, Legalis 2022)

**W przypadku odbycia kary przez skarżącego łączyć się to będzie z dochodzeniem przez niego roszczenia odszkodowawczego. Stąd też nie można dopuścić, do sytuacji, w której skarżący odbędzie karę orzeczoną wyrokiem (Sądu Rejonowego w K z listopada 2017 roku w sprawie oraz przed Sądem Okręgowym w G z marca 2018 roku w sprawie ), który w rzeczywistości powinien zostać uchylony.**

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 stycznia 2022 roku w sprawie o sygn. akt III K 495/21 wskazał, że: „Decyzja wstrzymująca rzeszoną wykonalność winna zapadać jedynie w sytuacji, gdy treść zarzutów kasacyjnych dostarcza podstawy do stwierdzenia oczywistego i rażącego naruszenia prawa, wskazując tym samym na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Pozwala to wówczas - w drodze wyjątku - odstąpić od respektowania domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia.” W kolejnym postanowieniu Sąd Najwyższy z dnia 10 czerwca

2021 roku, sygn. akt IV K 256/21 przedstawił podobne stanowisko twierdząc, że: „Zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym winno być warunkowane nie tylko przewidywaną realnie skutecznością tej nadzwyczajnej skargi, ale również wówczas, gdy konieczne jest powstrzymanie negatywnych skutków mogących powstać w sytuacji, gdyby prawomocne orzeczenie obarczone rażącym błędem, było wykonywane.”

Wiadomym jest, że w dzisiejszych realiach (pandemia) procedowanie organów ścigania jak również sądów uległo wydłużeniu, jednakże nie powinno to wpływać na wydanie decyzji przez Sąd, a tym samym wywoływać negatywnych skutków względem skarżącego.

Skarżący niewątpliwie z uwagi na zawiły stan faktyczny oraz obecnie zaistniałą sytuację (toczące się postępowania względem B S ), powinien mieć prawo do przedstawienia swoich racji poprzez odwołanie się od postanowień Sądu – co wynika wprost z Konstytucji.

Prawa skarżącego zostały naruszone, każdy obywatel ma zagwarantowane konstytucyjne prawa, które winny być respektowane przez każdą władzę, w tym zwłaszcza sądy w trakcie orzekania. Skarżący szeroko opisał i uzasadnił złożone przez siebie wnioski, które to nie zostały rozpatrzone w sposób indywidualny.

### **III. WNIOSEK O WSTRZYMANIE WYKONANIA POSTANOWIENIA**

Niniejszy wniosek podyktowany jest koniecznością powstrzymania negatywnych skutków odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności względem skarżącego wynikających z wyroku Sądu Rejonowego w K z listopada 2017 roku sygn. akt zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w G z marca 2018 roku sygn. akt

W przypadku wykonania ww. kary, a następnie uchylenia wyroków na podstawie skazania podejrzanego - B S , który dopuścił się względem skarżącego przestępstwa oszustwa (art. 286 k.k.), oczywistym jest, że skarżący domagać się będzie satysfakcjonującego odszkodowania od Skarbu Państwa.

Fakt popełnienia przestępstwa przez podejrzanego względem skarżącego został wystarczająco uprawdopodobniony, świadczy o tym wszczęte przez Prokuraturę Rejonową w K postępowanie, które zakończy się przedstawieniem aktu oskarżenia, a ostatecznie wydaniem wyroku skazującego, jednakże zanim do tego dojdzie, skarżący odbędzie wymierzoną mu karę.

Nie można dopuścić zatem do sytuacji, w której skarżący odbędzie karę na podstawie wyroku, które zapadło w związku z popełnieniem przestępstwa. Prokuratura jest w posiadaniu dowodów ewidentnie wykazujących sprawstwo podejrzanego, a Prokuratura w W zapowiadała przedstawienie zarzutów.

W odniesieniu do powyższego niniejszy wniosek jest konieczny i zasadny.

Skarżący jednocześnie wyjaśnia, że postanowienia w niniejszej sprawie zostały doręczone pełnomocnikowi skarżącego dnia 8 lutego 2022 roku, co potwierdza kserokopia kopert zawierających postanowienia Sądu Apelacyjnego w G w sprawie o sygn. akt

Potwierdzona za zgodność oraz wydruk komputerowy z Kancelarii pełnomocnika

skarżącego określający datę wpływu przesyłki do Kancelarii, również potwierdzony za zgodność.

Reasumując, Sąd Apelacyjny w G dopuścił się naruszenia konstytucyjnych praw poprzez uniemożliwienie odwołania się od wydanych przez siebie postanowień, tym samym łamiąc zasadę dwuinstancyjnego postępowania. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny należało uznać za Sąd I instancji, od którego postanowienia powinien przysługiwać środek odwoławczy do Sądu Najwyższego jako organu II instancji.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak we wstępie.

## **adwokat Roman Nowosielski**

### **Załączniki:**

1. poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pełnomocnictwa;
2. kserokopia postanowienia Sądu Apelacyjnego w G z lutego 2022 roku w sprawie – oddalenie wniosku odnośnie do wznowienia orzeczeń;
3. kserokopia postanowienia Sądu Apelacyjnego w G z lutego 2022 roku w sprawie – postanowienia nieuwzględniające wniosek wstrzymanie wykonania orzeczeń,
4. kserokopia koperty zawierającej postanowienie Sądu Apelacyjnego w G z lutego 2022 roku w sprawie – oddalenie wniosku odnośnie do wznowienia orzeczeń;
5. kserokopia koperty postanowienia Sądu Apelacyjnego w G z lutego 2022 roku w sprawie – postanowienie nieuwzględniające wniosek wstrzymanie wykonania orzeczeń.
6. kserokopia Zawiadomienia o uzasadnionym popełnieniu przestępstwa z października 2021 roku;
7. kserokopia Pisma z października 2021 roku;
8. kserokopia Pisma z listopada 2021 roku;
9. kserokopia zawiadomienia o wszczęciu śledztwa z grudnia 2021 roku;
10. kserokopia Pisma z stycznia 2022 roku;
11. kserokopia pisma z stycznia 2022 roku;
12. wydruk wpływu postanowienia Sądu Apelacyjnego w G z lutego 2022 roku w sprawie – oddalenie wniosku odnośnie do wznowienia orzeczeń oraz postanowienie nieuwzględniające wniosek wstrzymanie wykonania orzeczeń.
13. cztery (4) odpisy wraz z załącznikami.